

[Wilhelm]

Fru Alice Faber nævnte, at hun altså åbenbart ikke havde fået den fulde sandhed om bæltefiksering og åbne eller lukkede døre. Det vil jeg ikke udelukke at fru Alice Faber ikke har. Jeg tror, fru Alice Faber sagde, hun havde fået oplysningen, da hun besøgte Middelfart. Jeg er ikke i dag vidende om praksis på Middelfart; den kan udmærket være det, som fru Alice Faber først oplyste, så jeg mener ikke, at hun kan slutte, at de har skjult noget for hende. Men jeg nævnte, at det i hvert fald forekommer, for der blev af meget kyndige og meget fremtrædende danske psykiatere på Retspolitisk Forenings seminar stillet et temmelig inkvisitorisk spørgsmål om, hvor det overhovedet forekom. Det ville den pågældende virkelig have dokumenteret, og der rejste sig på stedet tre læger, deriblandt en overlæge, som erklærede om navngivne afdelinger på Sankt Hans hospital og på amtssygehuset Nordvang, hvor det foregik, at når man blev bæltefikseret, blev døren låst. Det kan have at gøre med, hvor belastede patienter der i øvrigt er på afdelingen, altså om de er til fare for den fikserede patient, hvis der ikke er fast vagt, og det kan selvfølgelig være forskelligt fra afdeling til afdeling. Men det forekommer, og derfor behøver den oplysning, fru Alice Faber fik i Middelfart, ikke at være forkert for Middelfarts vedkommende.

Hr. Knud Lind var inde på, at selv domstolene måtte ligge noget under for psykiaterne, når det kom til stykket, og det er lige netop kerneproblemet, specielt ved en tilsynsværgfunktion, der samtidig kunne være et modstykke. Det mener jeg hr. Knud Lind har helt afgørende ret i.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde – og det var hr. Jimmy Stahr også inde på i anden omgang – at næsten alle punkterne nok vil blive taget op af det nedsatte udvalg. Det er for så vidt rigtigt, eftersom ministeren har udvidet kommissoriet sådan, at det også omfatter de administrative forskrifter. Men så er det, jeg stiller spørgsmålet til hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Jimmy Stahr, som i øvrigt siger, at de gerne ser administrative forbedringer undervejs: er det rimeligt at gøre alle de mindre, administrative punkter, som vi nævner i beslutningsforslag nr. B 72, til udvalgs spørgsmål, når de har så store og tunge problemer at slås med som selve tvangstilbageholdelses- og tvangsindlæggelseskriteriet,

sygdomsbegreb eller ikke-sygdomsbegreb som kriterium osv. Så det er sådan set det, det drejer sig om, når vi her tager stilling til, om vi skal fremme nogle administrative ting.

I øvrigt sagde hr. Bernhard Baunsgaard, at han var enig i punkterne, og han gik også ind for, at der løbende foregik administrative forbedringer, så det konstaterer jeg at vi er enige om, og det takker jeg da for.

Fru Inge Krogh mente, at den kommende lov også burde omfatte berusede personer og narkomaner. Jeg synes, det er et uhyggeligt udtryk for, at nogle ønsker beføjelserne til administrativ frihedsberøvelse udvidet temmelig vilkårligt. Jeg har selv nævnt problemet med berusede personer, fordi detentionsanbringelse, så vidt jeg er informeret, er en hovedpine for jurister, der ønsker, at der skal være retsgrundlag for den slags ting, og siger, der egentlig ikke er noget retsgrundlag. Men at udvide vilkårligt til noget, man kalder narkomaner, synes jeg viser – heldigvis som et enestående eksempel – at der er nogle, der ønsker at udvide adgangen til tvangsanbringelse her i landet.

Jeg er glad for, at alle andre, der har diskuteret sagen, både de, der er tilhængere af, at man prøver at undgå en særlovgivning, der bygger på sindsygebegrebet, og de, der mener, at det kan man ikke undgå, er enige om, at ligegyldigt hvad vi gør, skal vi sørge for ikke at åbne for administrativ frihedsberøvelse i videre omfang end i øjeblikket.

Til gengæld vil jeg gerne erklære mig fuldstændig enig med fru Inge Krogh, der ligesom under sidste års debat og vist også i februar talte om, at det helt afgørende var at få ordnede forhold for de indlagte, få bedre rent materielle, rent pengemæssige, bevilningsmæssige, forhold. Det var det vigtigste.

Så kommer jeg til ministerens indlæg i anden runde, og jeg takker for ministerens præcisering af, at han bestemte ikke har nættet, at der kan gennemføres administrative forbedringer, mens udvalget sidder. Men jeg må også sige, at ministerens bemærkninger til forslaget vedrørende de tidsbestemte anbringelser, straf, eller hvad vi nu skal kalde det – hvor ministeren i første runde sagde, at han ingen grund så til allerede nu at overveje en ny ændring, og at han ikke ville udelukke, at udvalget kunne se på det, men at straffelovrådet så også måtte se på det – for mig understreger, at hvis folketingets flertal øn-